

Abstrakt

Cílem této práce je přispět k popisu etnického vědomí v oblasti Balkánu a Velké Británie, a to pomocí studia etnické inkluzivity (překračování etnických hranic) a etnické exkluzivity (posilování výše zmíněných hranic).

Autor vycházel z klasické definice národa od Benedicta Andersona (národ = myšlené společenství), a proto si za vlastní předmět svého studia zvolil jazyk (respektive jazyky zkoumaných oblastí), jakožto oblast, v níž se manifestuje myšlení. Ve třech kapitolách se věnoval nejprve strukturálnímu a lexikologickému aspektu jazyka, potom aspektu terminologickému (studium významu a etymologie etnonym) a nakonec aspektu textologickému (studium národních mýtů a jazyka, v němž jsou předávány z generace na generaci).

Výše popsané bádání vedlo k jasnému závěru, že zatímco angličtina (v nespolední řadě díky své gramatické přímočarosti a lexikologickému bohatství) je mluvčími jiných mateřských jazyků v Británii vnímána jako výrazně inkluzivní (ať už jde o příslušníky autochtonních menšin či imigranty), na Balkáně jsou naopak jazyky pojímány jako výlučný majetek té či oné etnické skupiny, což vede dokonce i k řízenému vytváření umělých rozdílů mezi nimi. Britský přístup přitom očividně podněcuje kvalitnější interetnické soužití.

Tyto závěry potvrzuje i studium etnonym (nejinkluzivnějším ze všech zkoumaných je přitom označení „Brit“ ve svém současném významu) a národních mýtů. Práce přesto odhaluje řadu slibných (současných či v minulosti existujících) inkluzivních elementů v jazykovém úzu balkánských národů, jakož i některé znepokojivé tendence směrem k etnické exkluzivitě v dnešní Velké Británii.